

TAK OVER HODET: Tomannsbolig med havutsikt, helt i vannkanten. Ingen sjenerende naboer, gratis ved. På Smøla ligger drømmetomtene tett.

ROOF OVERHEAD: A two-man residence with ocean view, right at the water's edge. No nosy neighbours, free wood. At Smøla, the dream lots come easy.

Himmel og hav

Nordvest for Kristiansund ligger Smøla. Ei øy. En tilstand.

Sky and sea

Smøla: An island northwest of Kristiansund. And a state of mind..

DRØMMEN bygget seg opp bit for bit, som et puslespill. Et fotografi i en brosjyre. Et rykte. En fyr som kjente en som kjente en som padlet der en gang. Et søk på internett. Bildet ble tydeligere. Smøla. Den paddeflate øya langt ute i havet nordvest for Kristiansund. En forblåst fraflytningskommune som stort sett består av surklende våtmark – og som markedsfører «Norsk Myrmuseum» som en av sine største attraksjoner.

Jada.

Men så leste vi om en ytre skjærgård bestående av 6000 øyer og holmer og skjær.

Vi ble fortalt om et yrende liv av fisk og fugler. Vi så bilder av en kritthvit strand.

Da vi hørte rykter om den legendariske filterkaffen på Kjell Grans Bensinstasjon AS, forstod vi det.

Det var ingen vei tilbake.

DET SURKLER i de første åretakene. En hyggelig mann står på kaien og vinker.

– Får dokk trøbbel, må dokk berre ring.

Alf Inge Jensen klorer seg fast på Hopen – helt nord på Smøla. Her tilbyr han naturopplevelser og aktiviteter – til de som finner veien.

Reisen har gått smertefritt. Vi har flydd til Kristiansund, bodd på hotell sammen med nordsjarbeidere, tatt hurtigbåten i en halvtime, blitt hentet på kaien av en bil dekorert med vakre bilder fra øyriket og fått tildelt to turkajakker av god kvalitet. Vi har leid dem for tre dager. De er fylt til randen med alle ingrediensene som trengs for det gode liv. Et telt. En primus. To soveposer. Litt mat. Ferskvann. Og en liten tår whisky på en bamseflaske i plast.

Foran oss på dekk har vi et kart av en sirkelrund øy, flankert av den flotteste skjærgård, med øyer, holmer og smale kanaler.

Alf Inge, som er oppvokst på øya, er en av dem som har sett potensialet her ute i havet. Istedenfor å flytte til fastlandet som svært mange i sin generasjon har han etablert sitt eget aktivitetsselskap. Sakte men sikkert kommer det flere og flere gjester hit. Slovakiske fluefiskere på jakt etter sjø-ørrett. Franske turister som vil bo i et fyr. Ornitologer som vil se ørn eller en av de talløse andre artene du finner på øya. Eller kajakkpadlere, som oss.

Åtte mil skal vi padle.

Mot klokken, men forhåpentlig med vinden og strømmen.

Det duver rolig i en ellers speilblank overflate.

Solen varmer.

Kajakkene setter fart.

VI HØRER SÅ OFTE om store ekspedisjoner. Om mennesker som setter seg på fly, til Islamabad, Nuuk, Longyearbyen. Slike steder. De vil oppleve det vakreste naturen har å by på. De vil utfordre seg selv og elementene. De kommer hjem med tre tusen bilder og minst like mange fregner.

Så holder de foredrag, og tror de skaper positiv inspirasjon. De gjør ikke det. De skaper bare frustrasjon.

For et ungt par med to smårollinger blir det ofte med drømmen. En ting er pengene: De renner som en vilter bekk i retning det store husholdningshavet – og absorberes av huslån, økonomipakninger med pasta og barnehageregninger. En annen ting er tiden: Vi jobber hele tiden, vi modernitetsmennesker. Som travel småbarnsfamilie må vi takke skaperen om vi får barnevakt sammenhengende i fire dager. Likevel plages vi hele tiden. Av disse drømmene.

– Jeg vil på padleekspedisjon, sa konen min.

– Hvor da?

– Samma det. New Foundland. New Zealand. Svalbard. Jeg vil padle rundt noe.

Jeg vil ha følelsen av å ha gjennomført en ekspedisjon.

– Glem det. Da må du dra uten meg, sa jeg.

– Hvorfor det?

– Ungene. Vi har bare en langhelg. Du kan ikke padle rundt noe på en langhelg.

– Sikker?

Det ble stille. Konen min gikk ned i kjellerboden. Hun fant frem Norgeskartet. Og der – vest uti havet så vi den. En paddeflat øy, om lag tre mil i diameter.

Smøla. Bare ordet aktiverte puslespilllets mange biter. Jeg åpnet pc-en.

Jeg ville vite mer.

THE DREAM came together slowly, like pieces of a puzzle: A photo in a brochure. A rumour. A guy who knew a guy who knew another guy who paddled there once. A web search. The picture grew clearer. Smøla. A pancake-flat island northwest of Kristiansund, well out to sea. A blustery place consisting largely of gurgling wetlands, its population in decline, and whose biggest tourist attraction may be the Norwegian Bog Museum.

Um, okay.

But then we read about Smøla's outer bank of 6,000 islands, skerries and rocky nubs. We learned of teeming fish and vast flocks of birds. We saw pictures of a chalk-white beach. When we heard tell of the legendary qualities of a certain filtered coffee available at Kjell Gran's petrol station and kiosk, we finally understood.

There was no way waking from this dream.

Our first paddle strokes make a slurping noise. A nice man stands on the dock and waves. "If you have any trouble," he says, "just give a ring."

Later, at Hopen, on the north side of Smøla, Alf Inge Jensen grasps hold of us. From his island outpost he offers a variety of outdoor activities – to those who find the way.

So far the trip has been painless. We flew to Kristiansund, stayed at a hotel with offshore oil workers and spent half an hour on a high-speed boat. We were picked up at the dock in a car decorated with beautiful pictures of the island realm, and were assigned two good-quality touring kayaks. We hired them for three days. They're filled to the gunwhales with all the accoutrements of the good life. A tent. A camping stove. Two sleeping bags. A little food and fresh water. And a few drops of whiskey in a plastic teddy-bear bottle.

Spread out before us on deck is a map of a circular island, flanked by the most wonderful scattering of islands and islets, with narrow channels between them.

Alf Inge, who grew up on the main island, is one of those who's seen business potential here at sea. Instead of moving to the Norwegian mainland, like so many of his generation, Alf Inge has set up his own visitor-activity agency. And sure enough, guests have been coming to Smøla in slowly increasing numbers. Slovakian fly fisherman in search of sea trout. French tourists who want to sleep in a lighthouse. Ornithologists on the lookout for eagles and countless other bird species. Or kayak paddlers, like us.

We're supposed to paddle 80 km.

Against the clock, but if we're lucky, the wind and current will be with us.

Our kayaks pitch gently on an otherwise glassy surface.

We feel the warmth of the sun.

We set off.

So often one hears of great expeditions. About people who fly to Islamabad, Nuuk, Longyearbyen. Places like that. People who seek all that nature has to offer, who challenge themselves and the elements. They come home with 3,000 pictures and at least that many freckles.

Then they give lectures, and think they're generating positive inspiration. They're not. All they're generating is frustration.

For a young couple with two tiny tots, the dream of a true expedition usually stays a dream. For one thing, there is the money: it flows like a raging stream into the household budgetary ocean. House loans, economy-size spaghetti packs and kindergarten bills, all swept away. Another thing is the time. We work constantly. As busy young families of modernity we have to thank our creator if somehow we score a babysitter for four days. Yet the dream remains. It won't leave us alone.

"I want to go on a paddling expedition," said my wife.

"Where to?"

"It doesn't matter. Newfoundland. New Zealand. Svalbard. I want to paddle around something. I want the feeling of having completed an expedition."

"Forget it. You'll have to go without me," I said.

"Why?"

"The kids. All we have is a long weekend. You can't paddle around something in a long weekend."

"Are you sure about that?"

Silence. My wife went down into the cellar and returned with a map of Norway. And there, off the west coast, we saw it. A pancake-flat island, some 30 km in diameter.

SPOR I SAND: Etter en lang dag i kajak-
ken er Hilde Fure fremme på Dyrøya. En
leirplass fra ideenes verden.

T

RACKS IN THE SAND: After a long day
in the kayak, Hilde Fure has made it to
Dyrøya. The ideal camping spot.

MOT SØR: Padling på Smøla byr på stadige fjærkledde overraskelser. **SOUTHBOUND:** Feathery surprises keep coming as you paddle around Smøla.

DE FØRSTE KILOMETERNE på langtur i kajakk er ofte en pine. De tunge kajakkene siger gjennom det blanke vannet, man blir sår i muskulaturen, øm i håndflatene og svett under tørrtoppen. Å padle et snitt på 3-4 mil føles veldig langt for en kropp som stort sett har trent tastaturmuskulatur de siste månedene. Men akkurat da jeg er i ferd med å spørre om en ørliten sjokoladepause, ser vi den. Urørlig. På toppen av en holme. Først tror vi det er en varde.

- Den beveger på seg!
- Den har nebb!

Det er en ørn. En gigantisk havørn, fire-fem båtlengder unna. Den sitter på utsiktsplassen sin og ser nordover, utover havspeilet som nesten går i ett med seinsommerhimmelen. Sakta, sakta snur den seg - og setter skarpe øyne i vår retning. Så folder den ut vingene og tar luft. Vi hører suset av vingeslagene, og ser hvordan den enorme fuglekroppen akslerer og seiler av sted på luftstrømmene. Jeg prøver febrilsk å feste telelinsen til kamerakroppen, men lykkes ikke.

Vi blir stille.

Vi sier ingenting.

Lyden av vingene fader ut i blått.

SMØLA HAR ALLTID LEVD SITT EGET LIV. En gang var dette et kongesete, strategisk plassert ved innseilingen til Trondheim. Det første kjente sted der ordet «Norge» ble tatt i bruk er funnet på en runestein på naboøya Kuliøya. «Tore og Hallvard reiste denne steinen til minne om Ulvljot. Tolv vintrer hadde kristendommen vært i Norge» skrev et par taggere i år 1035. Men i tusener av år før den tid har befolkningen her ute levd rike liv - med fiske, fangst og jordbruk i fokus. Den sure jorda og det myrlendte terrenget har gjort landbruk vanskelig, selv om øya i dag kjent for ekstra velsmakende rotgrønnsaker.

Men så var det denne utviklingen, da. Det moderne samfunnet gjør ikke livet på Smøla lett å hankses med. Landbruket gir ikke lenger nok avkastning, damene på filetfabrikken er historie. De unge søker mot byene. Den forblåste øya har nå landets største vindmøllepark som en av sine viktigste arbeidsplasser. Samtidig blir øyriket sakta men sikkert oppdaget av eventyrlystne turister. Et eventyrlig sjøfiske og feit innlandsørret tiltrekker seg sportsfiskere fra hele verden. Dykkere

Smøla. The very word set in motion all those pieces of the puzzle. I sat down at the computer. I had to know more.

THE FIRST KILOMETRES of a long kayak trip are often a pain. The kayaks creep heavily through the water, sore muscles announce themselves, your palms go numb, sweat trickles under your drytop. For a body whose only exercise in recent months has involved pecking a keyboard, paddling 30 to 40 km is quite a feat. Yet just as I'm about to suggest a tiny little chocolate break, we see it. Motionless. Atop a rocky islet. At first we think it's a cairn.

"It's moving!"

"It has a beak!"

It's an eagle. A gigantic sea eagle, four or five boat lengths away. It's sitting on an outcrop, looking north, out over the calm water, which seems to blend into the late summer sky. Ever so slowly, the bird of prey turns its piercing eyes in our direction. Then it unfolds its wings and takes to the air. We can hear the whoosh of its wing flaps as the enormous avian form accelerates and sails off into the air currents. I try frantically to put a telephoto lens on my camera, but it's too late.

We're silent. Not a whisper.

The sound of eagle wings fades into the blue.

SMØLA HAS ALWAYS DONE THINGS ITS OWN WAY. At one time it was the seat of a petty kingdom, strategically placed at the entry to Trondheim. The oldest known use of the word "Norge," or Norway, was on a rune stone found on the neighbouring island of Kuliøya. In the year 1035, a couple of vandals there wrote: "Tore and Hallvard raised this stone to the memory of Ulvljot. Christendom was then in Norway for 12 winters." But for thousands of years before that the people out here lived richly on fishing, hunting and agriculture. The acidic earth and swampy terrain has always made farming hard, though the root vegetables grown on the island today are celebrated for their excellent taste.

The modern world has not been particularly good to Smøla. Farming is no longer profitable, and the ladies at the filleting factory are but a memory. The young turn their sights to the city. But this blustery island is now home to the

FRI SOM FUGLEN: Blikkstilte hav. Blå himmel. Hilde Fure slår av en prat med en av øyas innbyggere. **FREE AS A BIRD:** Glassy ocean. Blue sky. Hilde Fure chats with one of the island's inhabitants.

snoker rundt blant skjærene i et unikt undervannslandskap. Muligheten for å overnatte i et fyrtårn gjør at eventyrlystne turister og nygifte par drar helt vest, for en eksotisk overnatting på Haugjela fyr.

Reiselivet er den nye vinen på Smøla. Med god grunn. Men det er ennå kun de færreste som har fått smake.

- **KAFFE?** Det damper ut av en sotsvart kanne. En lang dag ligger som en stripe av lett turbulens i kjølvannet bak oss, høstnatten siger på. Vi har funnet oss en holme litt sør for havløya Møtua. En femstjerners teltplass med utsikt mot de syv markante fjellene i nabokommunen Aure - Tustnastabbene. En palle har drevet i lang og blir raskt omdannet til knitrende flammer. Dette er livet i sin enkleste form. En boks kjøttkaker varmet på bålet. Solen som synker over stepelandskapet. Lyden av gjess som trekker mot varmere strøk.

Vi er hjemme. Og vi er på vei.

Vi har vært borte i 36 timer og har allerede langturfølelsen.

Den første dagen av turen rundt Smøla har bydd på fantastiske skjærgård. Et mylder av holmer, trange kanaler, rare hus helt ut i havgapet og flere møter med ørn, skarv og flokker av fulg som mobiliserer før trekket sørover. Vi gikk i land på Ringøya, et tidligere fiskevær som nå er omgjort til et eventyrlig feriested for de som er så heldige å eie et hus der. Nå var hyttefolket reist, og den eneste vi møtte var en pensjonert sjømann som tuslet rundt her ute i sin nye tilværelse.

- Joda, sa han.

- Joda, sa vi.

- Fått noe fisk på veien?

- Nei. Dorget litt, ingen napp.

- Makrellsesongen er vel over.

- Ja?

- Men vi kan ikke klage, med dette været.

- Nei, vi kan ikke klage.

Vi ble stille, sammen.

Med smale øyne så vi utover øyriket, og havet ytterst i vest.

country's largest windmill park - an important workplace. And slowly but surely the island is being discovered by adventurous tourists. Incredible deep-sea fishing and fat trout draw sport fishermen and women from around the world. Divers poke around among the skerries in a unique underwater landscape. The chance to stay overnight in a lighthouse lures tourists and newlyweds all the way to Haugjegla, a lighthouse on the little island of Veiholmen, off the north tip of Smøla.

Tourism on and around Smøla is like a fine young wine, and only a few visitors have had a taste so far.

"**COFFEE?**" The soot-black pitcher is steaming. A long day lies behind us, a slight turbulence in our wake. As the autumn night descends, we find ourselves an islet, just south of the Møtua peninsula. It's a five-star campsite offering a view of seven distinctive mountaintops on the nearby islands of Tustna and Stablandet. A wooden pallet has washed up and is quickly converted to crackling flames. This is life at its simplest. A can of meatballs warmed by the fire. The sun sinking over the grassy, steppe-like landscape. The honk of geese migrating to warmer climes.

We are home. And yet we are far from it.

We have been gone 36 hours and already we have that feeling of being away on a major trip.

Our first day at Smøla has been us a collage of rocky outposts, narrow channels and odd houses that survive at the mercy of Norwegian Sea. We've met eagles, cormorants and flocks of other birds mobilizing for the southward migration. We went ashore on Ringøya, a former fishing village transformed into an ideal holiday spot for those lucky enough to own a cabin there. But most of the holiday folks had left, and the only person we met was a retired seaman, ambling about.

"Well, then," said he.

"Well, then," said we.

"Catch any fish along the way?"

OMSTREIFERLIV: En ny dag i kajakken. En ny dag på havet. En ny dag med frihetsfølelse.

VAGABOND LIFE: A new day in the kayak. A new day at sea. A new day of freedom.

«Nye åretak, nye møter med en rik, levende natur som kan få selv en svartsynt økologipessimist til å se lyst på livet.»

SOLEN ER VEKKERKLOKKE, dagen ligger speilblank foran oss.

Vi tar oss god tid ved frokosten, før vi pakker sammen hjemmet vårt i vanntette pakkposer, lader kajakkene og tar de første padletakene. Vi siger av gårde, først blant et mylder av øyer, så over et åpent strekk som sikkert er heftig når sønnavinden står på. I dag er det stille.

Vi fortsetter gjennom et av de trangere sundene. Her kan man midt mellom flo og fjære oppleve heftige tidevannsstrømmer, men vi har heldigvis strømmen i ryggen, og surfer greit av sted. Første mellomstasjon er Straumen, et slags bygdesentrum på østsiden av Smøla, med sparbutikk og Kjell Grans bensinstasjon AS - som selger petroleumsprodukter, har et rikt utvalg i tennplugg og fungerer som øyas turistinformasjon. «En legendarisk bensinstasjon, et stopp her på veien er obligatorisk» hadde vi lest på en turblogg på nettet. Og det er sant. Straumen er obligatorisk. Aldri har et måltid bestående av mikrobølgehamburgerere, vellagret kaffetrakterkaffe og kroneis smakt bedre. Kjell Gran selv er dessverre ikke tilstede, men den hyggelige damen bak skranken er hjelpsomheten selv.

- Det er mye som har forandret seg på en generasjon, sier hun.

- Fiskemottakene er stengt. Landbruket sliter. De fleste av de unge drar inn til byen. Det er ikke mange som bosetter seg her ute.

- Men det er vakkert her.

- Synes du det? Det er heldigvis noen turister, som dere. Det betyr mye for fremtiden her ute.

- Det blir flere?

- Ja. Sakte men sikkert. Kanskje man må komme utenfra for å se hva øya har å by på?

VI ER OVER HALVVEIS, solen står høyt, og vi jages videre. Vi er på motsatt side av stedet hvor vi startet, nå begynner vi sakte men sikkert å jobbe oss vestover igjen. Etter Straumen blir farvannet åpnere, vi ser inn i Trondheimsleia, og fra denne vinkelen er Tustnastabbene på sitt mest spektakulære. Den minner nesten mistenkelig om «De syv søstre» den kjente profilen fra Helgelandskysten lenger nord.

Dyrøya er kveldens mål. Det er fint der, sa Alf Inge, før vi dro. Han tok ikke hardt i. For hvilket sted! En paddeflat gresslette, solvendt, med to fantastiske strender - en for ilandstigning og en for sjøsetting, omkranset av små høydedrag hvor sauene går og beiter. Vi hiver av oss klærne, og tar årets siste svømmetur. Solen kaster et gyllent skjær over røsslyngen.

Vi nyter ensomheten. Stillheten brytes kun av noen sauer og knitringen fra flammene, av bølger som sletter ut fotsprene våre på stranden, av hav og øyer. Vi gleder oss allerede til morgendagen. Nye åretak, nye møter med en rik, levende natur som kan få selv en svartsynt økologipessimist til å se lyst på livet. Enda en dag er det bare oss og Smøla det handler om. Så får resten av verden seile sin egen sjø.

- Dette, sier konen min.

- Det var dette jeg drømte om.

“New paddle strokes and new meetings with a thriving natural environment that can make the glummost eco-doomsayer see the bright side of life.”

“No. Trolled a bit, no bites.”

“I guess mackerel season is over.”

“Is it?”

“But we can’t complain, with this weather.”

“No, we can’t complain.”

And that was that. With squinting eyes we looked around at the island kingdom, and the open ocean to the west.

WE WAKE TO THE SUN. The day lies before us. We dawdle happily over breakfast before packing our little home into watertight bags, loading the kayaks and taking the day’s first paddle strokes. Today we push easily through the water, threading scattershot islands and then crossing an open stretch that must be a challenge when the southerly winds blow. For us the winds are still.

We continue through one of the narrower straits. Between the ebb and flow of the tide, paddlers may experience powerful currents, but fortunately we have the current at our backs and surf along effortlessly. The first way station is Straumen, a hamlet on Smøla’s east side, featuring a grocery store and Kjell Gran’s petrol station, which sells petroleum products and a rich assortment of spark plugs while serving as the island’s tourist information bureau. “A legendary petrol station - a stop here is mandatory,” we had read on an Internet travel blog before leaving home. And it’s true. Straumen is mandatory. Never has a meal composed of microwave hamburgers, well-aged coffee and ice cream cones tasted better. Sadly, Kjell Gran himself is not behind the counter, but the charming lady who is couldn’t be more helpful.

“A lot has changed in a generation,” she says. “The fish reception centres are closed. Farmers have it tough. Most young people move into the city. There aren’t many who make their home out here.”

“But it sure is beautiful.”

“You think so? Fortunately, we do get some tourists, like you. That means a lot for the future out here.”

“Are more people coming?”

“Yes, gradually. Maybe you have to come from outside in order to see what the island has to offer.”

WE ARE NOW MORE THAN HALFWAY, the sun is high in the sky and we’re forced to move on. We are on the opposite side of the island from where we started, and slowly begin working our way west again. After Straumen, the waters are more open and we can see the waterway that leads to Trondheim. From this angle the island peaks of Tustna and Stabblandet are at their most spectacular, reminiscent of “The Seven Sisters,” a renowned landscape profile further north on the Helgeland coast.

The island of Dyrøya is the evening’s target. Alf Inge told us, before we left, that it’s nice there. He wasn’t exaggerating. What a place! A sunny plain of grass with two fantastic beaches - one for coming ashore and one for setting out - all surrounded by fields of grazing sheep. We throw off our clothes and take the year’s last swim as the sun casts a golden glow over the heather.

We savour the isolation. The quiet is disturbed only by the sheep, by the crackling of the fire and by the waves of the ocean as they wash away our footprints on the beach. We’re already looking forward to tomorrow. New paddle strokes and new meetings with a thriving natural environment that can make the glummost eco-doomsayer see the bright side of life. For one more day, Smøla and the two kayakers are all that matter. The rest of the world can sail its own sea.

“This,” said my wife.

“This is what I dreamed of.”

FAKTA

VELKOMMEN TIL SMØLA

Stedet

Smøla er en øy på rundt 21,4 kvadratkilometer som ligger nordvest for Kristiansund i Møre og Romsdal. Øya ligger helt nord i Fjord Norge-regionen – på grensen mot Sør-Trøndelag, med Hitra som nabo i nord, og Tustna som nabo i øst.

Komme dit

Utgangspunktet for en tur til Smøla er enten Kristiansund eller Trondheim, som har gode flyforbindelser til både Bergen og Oslo, samt enkelte europeiske flyplasser. Fra begge steder går det ekspressbåt til Edøy – som er forbundet med Smøla med broforbindelse. Sjekk rutetider på www.kystekspresen.no. Om du kommer med bil er Smøla tilgjengelig med ferge fra Sandvika på nabøyen Tustna (nærmest Kristiansund) og Forsnes på Hitra (nærmest Trondheim), rutetider på www.fjord1.no.

Leie av kajaker

Hopen Aktivitetsgard på Smøla leier ut kajaker av grei kvalitet, og det meste av det du trenger av utstyr. Erfarne padlere vil gjerne ta med sin egen åre. Hopen Aktivitetsgard kan også være behjelpelig med transport til og fra hurtigbåtkaien på Edøya, samt overnatting på Hopen eller på fyrstasjonen Hauggjela. Du kan kjøpe maten du trenger på Hopen, og støtte lokalt næringsliv.

Anbefalte steder

På padletur på Smøla bør man få med seg de flotte gamle fiskeværerne ved Ringøya. Et besøk på bensinstasjonen på Straumen er obligatorisk. Det samme gjelder en overnatting på Dyrøya, med den eventyrlige leirplassen der. Man bør også få med seg en tur utover i havet, til Veiholmen nord for Hopen.

Sikkerhet

En padletur rundt Smøla kan bli krevende med mye bølger eller vind, og krever en viss rutine og riktig utstyr dersom været slår seg vrangt. Det er et minstekrav at padlere behersker egenredning i kajakk. Prinsippene lærer du kjapt på et nybegynnerkurs i kajakkpadling, praksis lærer du ved å øve. På turer som denne bør man ha med åreflottør, pumpe, taueline og nødbluss. Du bør ha med deg tørrtøpp/neoprenbukse eller tørrdrakt om forholdene skulle bli krevende.

Kart

Det beste kartet er båtsportkartet for Kristiansund-Smøla, utgitt av Ugland IT/Statens kartverk. Det er en stor fordel å ha et kart med alle sjømerker skikkelig inntegnet.

FACTS

WELCOME TO SMØLA

The place

Smøla is an island of about 21,4 km² situated northwest of Kristiansund in Møre og Romsdal County. The island is at the northern end of the Fjord Norway region, at the border with Sør-Trøndelag County. The large island of Hitra is to the north, Tustna to the east.

Getting there

The departure point for a trip to Smøla is either Kristiansund or Trondheim, with good airline connections to Bergen, Oslo and even certain European airports. From both places you can catch an express boat to Edøy, which is linked to Smøla by bridge. Check the schedule at www.kystekspresen.no. If you travel by car, Smøla is accessible by ferry from Sandvika on the neighbouring island of Tustna (if coming from Kristiansund) and from Forsnes on the island of Hitra (if coming from Trondheim). Check the ferry schedule at www.fjord1.no.

Kayak rentals

Hopen Aktivitetsgård on Smøla hires out kayaks of sound quality, along with most of the equipment you'll need. Experienced paddlers will probably want to bring their own paddles. Hopen Aktivitetsgård can also help with transport to and from the express boat dock at Edøy and with advice on staying in Hopen or at the Haugjelga lighthouse station. You can buy the food you need at Hopen and thereby support local businesses.

Recommended

While paddling around Smøla you ought to take in the wonderful old fishing villages of Ringøya. A visit to the petrol station at Straumen is obligatory. The same goes for spending a night on Dyrøya, with its terrific campground. And don't miss paddling the open water to Veiholmen, north of Hopen.

Safety

A kayak trip around Smøla can be a challenge due to waves and wind; you'll need the skill and the equipment to cope with bad weather if it comes. At the very least, kayakers must have mastered self-rescue techniques. The principles are quickly learned in a beginner kayaking course; being good at it takes practice. On trips like this you should have paddle floats, pumps, towlines and emergency flares. You should also have a drytop and neoprene pants or a complete drysuit if conditions require.

Map

The best map is the sports-boating map of Kristiansund-Smøla, published by Ugland IT/ Norwegian Mapping Authority. It's a great advantage having a map that shows buoys and all other navigational aids.

FORFRISKNING: Sommeren er over, men det er ikke mulig å forlate Dyrøya uten å ha benyttet seg av spaavdelingen.

REFRESHING: Summer is over, but you can't leave Dyrøya without taking advantage of the spa department.

OLDEN

FRA ISBREEN

FRA KILDEN UNDER ISBREEN

OLDEN er et naturlig mineralvann som har sin opprinnelse fra Blåfjellsilden ved Jostedalsbreen Nasjonalpark. Isen som vannet stammer fra har ligget beskyttet i flere tusen år. Vannet er fullkomment rent og krystallklart og er uberørt av moderne forurensing. Olden har fra naturens side et balansert innhold av mineraler og et lavt saltinnhold.

Les mer på olden.no

Storvegsklatreren.
The big wall climber.

Robert Caspersen

IMPONERENDE CV: Robert Caspersen var Norgesmester i klatring i 1992-93-94. Han etablerte Norges første friklatrerute av grad 9+ (F8c) i 1998. Og han har førstebestigning av Ulvetanna og andre topper i Antarktis (1994), Rondespiret i Antarktis (1997), Nordøstveggen på Trango Pulpit (1999) og Nordveggen på Ulvetanna i 2006 (bildet).

STRONG CLIMBER: Robert Caspersen, of Norrøna's sponsored team, is one of Norway's most talented climbers, whether he's indoors, cliff-side or scaling a vast rock face. Here at Ulvetanna, in the Antarctic.